

โรคเริมติดต่อกันได้ง่าย
 ผ่านทางการจูมพิตและการมีเพศสัมพันธ์
 อาจทำให้เป็นแผลเจ็บปวดที่อวัยวะเพศ ปาก
 และทวารหนัก รักษาไม่หาย
 แต่ยาช่วยบรรเทาอาการได้
 ดูยางอนามัยและยาสามารถป้องกันการแพร่เชื้อได้

โรคเริม (Herpes)

ปรับปรุงครั้งสุดท้าย 25 มีนาคม 2011

โรคเริมคืออะไร? (What is herpes?)

โรคเริมคือการติดเชื้อผ่านทางเพศสัมพันธ์ เกิดจาก *ไวรัสเฮอร์ปีส ซิมเพล็กซ์ (HSV)* มี HSV อยู่สองประเภทคือ: HSV1 และ HSV2 โรคเริมทั้งสองประเภทนี้อาจเกิดขึ้นได้ที่ริมฝีปาก ปาก บริเวณอวัยวะเพศและทวารหนัก และบุคคลคนเดียวอาจเป็นโรคเริมได้ทั้งสองประเภท คือทั้ง HSV1 และ HSV2 ถ้าเกิด HSV ที่ริมฝีปากและที่ปาก เรียกกันว่า โคลด์ซอร์ หรือ แผลเปื่อยที่ปาก ส่วน HSV ที่บริเวณอวัยวะเพศและทวารหนัก เรียกว่า โรคเริมที่อวัยวะเพศและทวารหนัก

ผู้ใหญ่ชาวออสเตรเลียประมาณ 75 คนในทุกๆ 100 คนติดเชื้อ HSV1 และประมาณ 12 คนใน 100 คนติดเชื้อ HSV2 สตรีมักจะติดเชื้อ HSV2 มากเป็นสองเท่าของบุรุษ

โรคเริมเข้าสู่ร่างกายทางผิวหนังของปาก อวัยวะเพศและทวารหนัก หรือผ่านเข้าทางรอยบาดหรือรอยข่วนบนผิวหนัง เชื้อเริมอาศัยอยู่ในเส้นประสาทใต้ผิวหนัง และสามารถอาศัยอยู่ในบริเวณเหล่านั้นได้เป็นเวลาหลายปีโดยไม่แสดงปฏิกิริยาหรืออาการใดๆ ให้เป็นที่สังเกตเห็นได้

มีอาการอย่างหนึ่งอย่างไร? (What are the symptoms?)

หลังจากติดเชื้ออาจใช้เวลาหลายวัน หลายสัปดาห์ หรือหลายเดือนกว่าอาการจะปรากฏขึ้น คืออาจเริ่มด้วยสัญญาณเตือนอย่างเงิบๆ ด้วยความรู้สึกเสียวๆ คัน หรือ เจ็บตรงบริเวณที่ติดเชื้อ ซึ่งต่อมาจะกลายเป็นตุ่มพองและแตก กลายเป็นแผลเปื่อยที่เจ็บมาก แผลเหล่านี้จะหายไปเอง แต่อาจทำให้เกิดรู้สึกคัน อาการที่ปะทุขึ้นตั้งแต่เริ่มต้นจนถึงแผลหายจะเป็นเวลาราวหนึ่งสัปดาห์

โดยปกติ อาการที่เกิดขึ้นเป็นครั้งแรกจะยาวนานที่สุดและเจ็บปวดมากที่สุด บางคนมีอาการเกิดขึ้นเพียงครั้งเดียว บางคนมีอาการเกิดขึ้นเป็นครั้งคราว และบางคนมีปัญหามากมายเมื่อมีอาการเกิดขึ้น แต่อย่างไรก็ตาม โดยปกติแล้วอาการจะค่อยๆ ชั่วขึ้นตามกาลเวลา ยาจะช่วยให้อาการบรรเทาลง

มีคนเป็นจำนวนมากที่เป็นโรคเริม แต่ไม่มีอาการ และไม่รู้ตัวว่าเป็นโรคนี

แพร่เชื้อได้อย่างไร? (How is it transmitted?)

โรคเริมแพร่เชื้อผ่านการสัมผัสระหว่างผิวหนังกับผิวหนังในระหว่างการมีเพศสัมพันธ์ทางช่องคลอด ทวารหนัก หรือ ทางปาก ระหว่างการปลุกกำหนัด หรือระหว่างการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่มีการสอดใส่เข้าอวัยวะเพศหรือโดยการจูมพิต โรคเริมนี้แพร่เชื้อได้แม้ว่าจะไม่มีร่องรอยหรืออาการใดๆ ปรากฏให้เห็น

ถ้าสตรีมีครรภ์เกิดอาการ โรคเริมที่อวัยวะเพศในขณะคลอด เขาอาจแพร่เชื้อไวรัสขึ้นไปให้ทารกในขณะที่ทารกเคลื่อนตัวผ่านช่องคลอด

สตรีผู้มีครรภ์ควรแจ้งให้สูติแพทย์หรือนางผดุงครรภ์ ทราบถ้าตนเองเคยได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคเริม

ถ้าเพิ่งเคยมีอาการของโรคเริมระหว่างการตั้งครรภ์ อาจก่อให้เกิดโรคแทรกซ้อนได้

ดังนั้นสตรีมีครรภ์ที่สงสัยว่าตนเองอาจเป็นโรคเริม ควรติดต่อขอคำแนะนำทางแพทย์โดยทันที

สตรีมีครรภ์ที่ไม่มีอาการ แต่ก่อนนอนได้รับการวินิจฉัยว่าเป็นโรคเริม ควรปรึกษาแพทย์หรือสูติแพทย์ด้วยเช่นกัน

ป้องกันได้อย่างไร? (How is it prevented?)

การใช้ถุงยางอนามัยและครีมห่อลื่นที่มีน้ำเป็นส่วนประกอบ

จะช่วยลดการเสี่ยงอันตรายจากการแพร่เชื้อโรคเริมตลอดจนการติดเชื้อที่ผ่านทางเพศสัมพันธ์อย่างอื่น ๆ ได้เป็นอย่างดี

นอกจากนั้นการกินยาต่อต้านไวรัสสามารถลดการเสี่ยงต่อการแพร่เชื้อโรคเริมด้วย

ไปรับการตรวจการติดเชื้อผ่านทางเพศสัมพันธ์ (STI) อย่างสม่ำเสมอ เพื่อตรวจหาการติดเชื้อก่อนที่โรคแทรกซ้อนจะเกิดขึ้น และเพื่อป้องกันการแพร่เชื้อไปยังผู้อื่น ใช้ถุงยางอนามัยเสมอ

การหลีกเลี่ยงการสัมผัสทางผิวหนังเมื่อมีอาการของโรคเริมเกิดขึ้นที่ปาก อวัยวะเพศ หรือทวารหนัก เป็นวิธีป้องกันเพิ่มเติมอีกวิธีหนึ่ง

วินิจฉัยโรคอย่างไร? (How is it diagnosed?)

ถ้ามีอาการ แพทย์สามารถทดสอบหาโรคเริมได้โดยการทำสว็อบ (โดยใช้ไม้ยาวพันสำลีปาดเนื้อเยื่อ)

จากบริเวณที่เป็นแผลหรือตุ่มพุพอง นอกจากนี้ แพทย์อาจวินิจฉัยโรคนี้ด้วยการตรวจร่างกาย

เป็นสิ่งสำคัญที่จะต้องไปพบแพทย์โดยเร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้ในขณะที่อาการกำลังปรากฏอยู่

ถ้าไม่มีอาการ แพทย์อาจตรวจเลือดเพื่อหาภูมิคุ้มกัน (แอนติบอดี) โรคเริม การตรวจนี้ไม่อาจกำหนดได้ว่ามีการติดเชื้อที่บริเวณไหน (ที่ปาก อวัยวะเพศ หรือ บริเวณทวารหนัก) และอาจไม่แสดงอาการติดเชื้อในทันที ทั้งนี้เพราะภูมิคุ้มกันโรคเริมใช้เวลา 3 ถึง 6 เดือนก่อนที่อาการจะปรากฏ

อนึ่งการทดสอบโรคเริมไม่สามารถกำหนดได้ว่าการติดเชื้อครั้งแรกเกิดขึ้นเมื่อไร

เนื่องจากโรคเริมสามารถกบดานได้เป็นแรมเดือนหรือแรมปีก่อนแสดงอาการ

รักษาได้อย่างไร? (How is it treated?)

ยาแอนตี้ไวรัสช่วยบรรเทาอาการและการแพร่เชื้อ แต่ไม่มีทางรักษาโรคเริมให้หายขาดได้ การใช้ยาสามารถทำได้ตั้งแต่ในระยะต้นๆ

คือก่อนหรือหลังจากที่เม็ดตุ่มพุพองปะทุออกมา การใช้ยาจะทำให้การควบคุมได้ผลทั้งในด้านระยะเวลาและความรุนแรงของอาการ

สำหรับผู้ที่ เป็นโรคเริมซ้ำๆ ควรกินยาแอนตี้ไวรัสทุกวันเพื่อลดการกลับเป็นซ้ำ

การจัดการกับอาการของโรคเริมเป็นเรื่องสำคัญ การระวังให้บริเวณที่เป็นแห้ง ใส่เสื้อผ้าหลวมๆ และพักผ่อน จะช่วยบรรเทาได้

การแช่น้ำเกลือและการใช้ยาพาราเซตามอลจะช่วยบรรเทาความเจ็บปวด

แพทย์ของท่านสามารถให้ความสนับสนุนในการจัดการกับผลกระทบทางจิตใจและอารมณ์อันเกิดจากโรคเริมได้

หรือมิฉะนั้นเขาก็สามารถส่งท่านไปรับคำปรึกษาได้

บอกให้คู่่นอนทราบ (Telling partners)

ถ้าท่านเป็นโรคเริม เป็นสิ่งสำคัญที่ท่านต้องบอกให้คู่นอนของท่านทราบ เพื่อว่าเขาจะรู้ถึงอันตรายของการแพร่เชื้อ และคิดหาทางไปรับการตรวจรักษา

แพทย์ของท่านจะช่วยท่านตัดสินใจได้ว่าใครบ้างที่อาจเสี่ยงต่ออันตรายและช่วยเหลือท่านในการติดต่อกับคนเหล่านั้น หรือถ้าท่านต้องการ แพทย์ของท่านอาจติดต่อคนเหล่านั้นให้ท่านได้

ข้อมูลในเอกสารนี้เป็นข้อมูลทั่วไป ท่านควรปรึกษาแพทย์หากท่านมีความวิตกกังวลเรื่องสุขภาพของท่าน

ติดต่อ (Contact)

บริการสายข้อมูลสุขภาพทางเพศของรัฐนิวเซาท์เวลส์ โทรศัพท์ฟรีหมายเลข **1800 451 624**

สอบถามที่คลินิกสุขภาพทางเพศในท้องถิ่นของท่าน หรือโทรติดต่อสายข้อมูลสุขภาพทางเพศของรัฐนิวเซาท์เวลส์
เกี่ยวกับกลุ่มสนับสนุนผู้เป็นโรคเรื้อรม